

aitas temma omma kulluga ja walla ab-
biga, et nisuggune laste kool saaks seätud'
kus waesed lapsed ehk ka need nored hin-
ged saaksid korjatud, kelle wannemad neid
ollid koddusest õppetamisest mahha jätnud.
Kui leiti et wannematt' seal jures sü olli,
siis nemmad piddid sedda rohke minne koli
kullutamist kandma. Herra ei kuland mitte
üksnes truiste järrele, kuidas perredes wal-
litsusse luggu olli, waid tedda nähti isfi
tihti iggas perres, nenda et ei ükski ei
saand ilma julge olla sest, et herra ei
astuks järsko perre uksest sisse. Seeb se
ollid, et iggamees piddi ennast allati hoidma
holetusse, raiskamisse ja keigesugguse mu
kõwverusse eest. Wald läks se läbbi
nähtawal wiisil tuggewamaks wäljaspiddi-
se põlwe polest ja ausamaks seestpiddist
luggu möda. — Herra õppetas agga ka
ommad lapsed, et piddid igga küllamehhe
wasto lahked ollema, ja iggaüht auusta-
ma, kes auustusse wäärt olli. Omma

tütte jures olli temma sest polest heaste
korda sanud. Woiasit agga, kes wastane
ja surelisse melega maddala põlwe rahwa
wasto olli, isfa et sanud mitte täieste jäggo.
Sedda nähti ühhel päwal isseärranis. —
Üks au wäärt perremees, kellest herra suurt
luggu piddas, astus moisa tuppa, kus
herra kaks last ollid. Pallis herraga kokko
sada. Preiten terretas tedda lahkest, ja
läks siis isfa jure, sedda temmale teada
anda, agga ütles enne wanna mehhele, et
piddi ni kaua mahha istuma. Noor herra
astus siis tallopoia ette ja ütles: „oh mees,
kui pahhaste sa haised; kassit wälja“!
Teine allandlik hing olli jubba walmis,
toast wälja miina kui herra sisse astus.
„Et terre, wanna söbber, mis hädda on
sulle juhtund, et ni kurwanäolinne olled
nähha“? — Muud hädda mitte, ütles
tallopoeg, kui et praego kulen, et pahha
haisoga teie illus tubba rojastan. „Üks ei
olle jälle minne ütbe ja ülleannetuma poisi